

ПРОТОКОЛ

№ 130

гр. Пловдив, 21.03.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
и прокурора Атанас Г. Янков

Сложи за разглеждане докладваното от Магдалина Ст. Иванова
Въззивно частно наказателно дело № 20235000600084 по описа за 2023
година.

На именното повикване в 13:30 часа се явиха:

ИСКАНОТО ЛИЦЕ И. И. Д. се явява лично с адв. К. Е. и с адв. Е. Й.,
редовно упълномощени от по-рано.

В залата присъства съпругата на исканото лице - А. Б., упълномощена
от него като защитник.

ЗАЩИТНИКЪТ Б.: Само ще присъствам и няма да участвам в
днешното съдебно заседание като защитник.

По делото е постъпило, със съдействието на Н. Б. на Б. в Е., писмо на
немски език, на което е направен превод на български език. Писмото е от
Окръжен съд - В. в Р. А. и с него издаващата държава-членка дава гаранции в
съответствие с чл. 5, ал. 3 от Рамковото решение на Съвета на Европейския
съюз относно Европейската заповед за арест и процедурите по предаване
между държавите членки от 2002 г., в отговор на направеното запитване от
настоящия съдебен състав, че исканото лице И. И. Д. ще бъде предадено на
изпълняващата държава при евентуално налагане на наказание лишаване от
свобода или на охранителна мярка, състояща се в ограничаване на личната
свобода, което ще бъде извършено при изразен интерес от него за това.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. Й.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Е.: Да се даде ход на делото.

ИСКАНОТО ЛИЦЕ И. Д.: Да се даде ход на делото.

Съдът счита, че няма процесуална пречка за даване ход на делото, както и че към материалите по делото следва да бъде приложено писмото от а.те съдебни власти, ведно с превода му на български език, предвид на което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ПРИЛАГА към материалите по делото докладваното по-горе писмо от а.те съдебни власти, ведно с неговия превод на български език.

ПРОКУРОРЪТ: От моя страна нямам искания за доказателства.

АДВ. Й.: Представям и моля да приемете медицинско направление – доверителят ми трябваше днес да постъпи в болница във връзка с **, но го отложи за утре това постъпване, заради делото.

Адв. Е.: Присъединявам се към искането да бъде приет този медицински документ като доказателство по делото за здравословното състояние на нашия подзащитен.

ИСКАНОТО ЛИЦЕ И. Д.: Също моля да се приеме.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам възражения да се приеме.

Съдът счита, че следва да бъде прието като писмено доказателство по делото днес представеното от защитата на исканото лице медицинско направление, издадено от У. от 20.03.2023г. относно И. Д., предвид на което съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА като писмено доказателство по делото посочения документ.

ПРОЧЕТЕ се същото.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам други доказателствени искания.

АДВ. Й.: Нямам други доказателствени искания.

АДВ. Е.: Също нямам други доказателствени искания.

ИСКАНОТО ЛИЦЕ И. Д.: И аз нямам други доказателствени искания.

С оглед становищата на страните и тъй като съдът намира делото за изяснено от фактическа страна,

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми съдии, поддържам протеста, който е изготвен от страна на Окръжна прокуратура - гр. П., като считам, че са налице предпоставките да бъде допуснато изпълнение на Европейската заповед за арест. В тази връзка считам, че актът на първата инстанция е незаконосъобразен и следва да бъде ревизиран в исканата от нас насока.

Ще започна с това, че на първо място, европейската заповед за арест, включително и след допълнително постъпилата информация по реда на чл. 44, ал. 4 от Закона, съответства с изискванията за форма и съдържание, поради което и считам, че следва да бъде допуснато предаването на лицето на компетентните органи на Р. А.. Същото се иска и да деяние, третирано като изпиране на пари, за което по принцип не се изисква и двойна наказуемост, но следва да се отбележи, че е престъпление и по българския Наказателен кодекс.

Понастоящем, слез изпълнение на Вашите правомощия по смисъла на чл. 44, ал. 4 от Закона, са постъпили в пълен обем и гаранциите, визирани от законодателя в разпоредбата на чл. 41, ал. 3 от същия нормативен акт.

Това, което е мотивирало първата инстанция да откаже предаване на лицето на чуждата държава, е позоваването на факултативното основание за отказ, произтичащо от нормата на чл. 40, ал. 1, т. 5 от ЗЕЕЗА, като е приел, че част от престъплението е извършено на територията на Република България и по-ефективно щяло да бъде разследването да се извършва в нашата страна.

Аз, на първо място, считам, че в конкретния случай съдът е надхвърлил правомощията си по чл. 44 от ЗЕЕЗА и ще посоча защо. Съдът в мотивите си е отбелязал, че вследствие на събраните в хода на съдебното следствие доказателствени източници е установил, че част от деянието е извършено в България. Следва да се отбележи, че съдът няма правомощия да извършва събиране на доказателства относно съставомерните признаци на дадено деяние, а следва да се доверява на информацията, която е предадена от чуждата държава.

А чуждата държава в нарочно изисканото от нея допълнение или по-скоро уточнение, е отбелязала, че предвид характера на трансакциите, не може да бъде установено къде въпросното деяние е било извършено. И в тази връзка считам, че българският съд не е оторизиран да събира доказателства, посредством които да оспорва информация, предоставена от издаващата държава, защото по този начин се нарушава принципът на взаимно доверие и сътрудничество между държавите членки на Европейския съюз и който е установен с Договора от Маастрихт от 1992 г.

Ако вие все пак приемете, че съдът е действал в рамките на своите правомощия, тоест да събира доказателства и да оспорва сведенията, предоставени от другата държава, то аз ще ви моля да отхвърлите подхода му, при който е приел, че в конкретния случай факултативното основание на чл. 40, ал. 1, т.5 ЗЕЕЗА следва да намери приложение.

Всъщност, окръжният съд сам е посочил един критерий, който е валиден наистина – затова дали следва да намери приложение тази норма или не, а именно къде може да бъде проведено на най-ефективното разследване. И след като съдът е извел на преден план този критерий, веднага го е нарушил и затова ще направя едно съвсем кратко сравнение.

Какво имаме в А. - имаме образувано наказателно производство; имаме установена фактическа обстановка, механизъм на извършване на деянието, самоличност на евентуални извършители, които очевидно са обект на наказателно преследване. Установен е предметът на престъплението и как той се е движил.

Какво имаме в България - нищо, една кръгла нула. И съдът смята, че най-ефективно би било разследването да се проведе там, където има една кръгла нула, при условие, че дори този съд няма никакви правомощия по формиране на наказателно преследване.

А принципът, който е установен със съдебната практика е, че приоритет се дава на тази юрисдикция, където има образувано наказателно производство и в тази връзка ще цитирам две решения на П. апелативен съд - едното е под № 227 от 26.07.2018 г. по ВЧНД № 425/2018 г. и решение № 133/06.10.2022 г. по ВЧНД № 394/2022 г.

Поради изложените съображения, Ви моля от ваша страна да бъде допуснато предаването на господин Д. на компетентните власти в искащата

държава.

Ако вие уважите протеста, респективно съобразно изричната законова повеля, следваща от нормата на чл. 44, ал. 7 от Закона, по отношение на него следва да бъде взета и мярка за неотклонение „Задържане под стража“ - в този смисъл Законът е абсолютно изричен и няма друг полезен ход.

АДВ. Й.: Уважаема госпожо председател, уважаеми апелативни съдии, моля да оставите без уважение протеста. Смятам, че атакуваното решение на П. окръжен съд е правилно и законосъобразно, въпреки, че с една част от мотивите на този акт не съм съгласен, това, което се установява от приложените по делото документи, е че от самото начало това производство носи в себе си твърде тежки нарушения на закона, допуснати както от австрийската, така и от българската прокуратура.

Законът за екстрадицията и Европейската заповед за арест, както всички знаем, цели провеждане на наказателно преследване срещу лице, извършило престъпление и това е споменато конкретно в чл. 3 и чл. 35 от Закона.

Какво виждаме, обаче, от представената ни Европейска заповед за арест- абсолютно никакво наказателно преследване не е осъществено по отношение на исканото лице. До момента, в който то е задържано, въобще не знае, че срещу него има образувано някакво наказателно преследване в А., нито пък знае за какво е образувано то. Самото задържане на И. Д. на магистралата, по мое мнение е драстично нарушение на чл. 93, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация, който гласи: „Постоянен адрес е адресът в населеното място, където лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението“. В случая за И. Д. - гр. С., ул. Г. – адрес, отстоящ на 50 метра от М. което не знам защо, не познава Закона за гражданската регистрация към този момент и ал.5 от същата норма: „Постоянният адрес на гражданите е адрес за кореспонденция с органите на държавната власт и органите на местното самоуправление.“

Тоест, ако е трябвало да бъде задържан, той трябваше да бъде задържан именно в С. на постоянния си адрес, където живее и това би било значително по-лесно за органите на МВР, отколкото това да се крият в храстите около магистралата и да спират лек автомобил, който не е собственост на И. Д., а на търговско дружество и интересно как са разбрали, че именно в този автомобил се намира той.

В същото време заповедта за задържане на лицето съдържа в себе си мотиви, според които той е задържан заради искане за предаване с посочен вид престъпление – „злоупотреба с обществено доверие“. Какво значи това ми е трудно да кажа. Впоследствие, обаче, въпросният термин „злоупотреба с обществено доверие“, изчезва от документите, които се появяват по делото.

Ние се опитахме да получим някаква информация за това на какво се дължат нарушенията на закона в този смисъл, като подадохме молба до Министъра на вътрешните работи, но отговор така и не получихме. В първоинстанционното производство аз исках от съда да бъдат изискани документи от О- на М- - П. и от Р. у. - Р., за да се види какво точно се случва. Беше ни отказано. Очевидно този въпрос няма значение в този случай.

Последва и задържането на И. Д., включително и издаване от П. окръжна прокуратура на постановление за задържане до понеделник -12 часа на обяд. В 12 часа на обяд дело нямаше внесено в съда и ние отидохме пред П. затвор, за да вземем И. Д.. Тогава се оказа, че никой няма да го пусне. Защо, не е ясно. Впоследствие, при разглеждане на въпроса за мярката за неотклонение, който беше насрочен за 15:30 ч. същия ден, тоест между крайни час, който е посочен за задържането му и часа на разглеждане на делото имаме разлика от 3 часа и половина, чисто незаконно задържане на лице. Тогава и прокурорът, и първоинстанционният съд ни изчисляваха много подробно кога изтичали 72 часа, без обаче да погледнат нито чл. 64, ал.2 НПК, където за този вид задържане се казва „до 72 часа“, нито чл. 42, ал. 2 от ЗЕЕЗА, в който отново се говори за задържане до 72 часа.

Или иначе казано, когато прокурорът сам е определил лицето да бъде задържано до 12 часа на обяд, той или трябва да бъде освободен в този час или преди 12 часа би трябвало да бъде внесено искането в съда за определяне на постоянна мярка за неотклонение.

До тук нарушенията на закона не престават. Според чл. 38, ал. 2 прокурорът би следвало да провери информацията за съответствие с чл.36 и 37 от Закона и едва тогава, ако установи подобно съответствие, да внесе Европейската заповед за арест в съда. Само че, такава проверка очевидно не е направена, защото самата заповед очевидно не отговаря на изискванията на Закона. И тя не отговаря веднъж заради това, че липсва приложена заповедта за задържане на И. Д.. В документите, които са представени от А., се

споменава някакво решение за задържането му, но текстът на това решение не е приложен никъде. Отделно от това, т. 5 на чл. 37 ЗЕЕЗА казва, че трябва да се посочат обстоятелствата, при които е извършено престъплението, като време, място и степен на участие на исканото лице.

Категорично се установява, че мястото на извършване на престъплението не е посочено, а то е много просто, защото се говори за парични преводи, които са извършени веднъж от А. към сметка на И. Д. и то, към българска банка, тоест в С. и веднъж от същата сметка на И. Д. към лице, което е посочено като негов клиент, защото ние сме посочили документи, че той работи като а., а сметката, за която се говори, е а.ска сметка. И тук възниква въпросът как се събира информация за отношението а.- клиент, като тази информация се използва, едва ли не, като някакво доказателство за уж извършено престъпление и как се разкрива тайната на банков влог, без да има никакви данни за разрешение на съд за това.

Тоест, обстоятелствата, при които е извършено твърдяното от а.те власти престъпление, липсват в голяма степен, защото аз не мога да повярвам, че една европейска държава като А. няма да има законови текстове, съответстващи на закрила на тайната на влога и на закрила на а.ската тайна относно общуването на а. с неговите клиенти. Да не говорим за това, че в никакъв случай при една операция не може да имаме изпиране на пари, защото пътят на тези пари е изключително лесно проследим. Няма как тук да имаме престъпление „пране на пари“. И аз съм много изненадан от това, че първоинстанционният съд при гледане на мярката за неотклонение и днес колегата – прокурор говори, че съдът е следвало да се доверява на информацията от чуждата държава и че се нарушавал принципът на взаимно доверие и сътрудничество между европейските държави.

Аз не познавам български нормативен акт, било Конституцията, било законите на Република България, в който да се казва, че принцип на работа в българския съд е юнашкото доверие. Много ясно е посочено в закона какви са функциите на съда и те говорят достатъчно ясно за суверенитета на българския съд и за правото му да преценява всяко едно представено пред него доказателство на база българските закони и аз вярвам, че вие ще сторите именно това, защото тук, ако говорим за пране на пари, извън това, което казах преди малко, има ли пране на пари, в него трябва да участват служители

на австрийската банка, от която тръгват преводите, тоест австрийската банка да е участвала в пране на пари. А някъде да сте видели да има обвинение срещу а. гражданин. А когато липсват подобни данни, не може да се определи степента на участие на исканото лице в твърдяното престъпление.

Извън това, имаме и друг проблем с въпросната Европейска заповед за арест, а именно условията на чл. 40, ал. 2 от ЗЕЕЗА. Както всички знаем, в него се казва: „Окръжният може да откаже изпълнение и на Европейска заповед за арест, издадена за изпълнение на наказание „лишаване от свобода“ или на мярка, изискваща задържане, постановени при съдебен процес, на който лицето не се е явило лично“. Д. не само не се е явил лично, той дори нищо не знае за въпросния процес, ако това, което се е случва в А. може да бъде наречено съдебен процес в истинския смисъл на изрази и текстът, освен ако ЕЗА изрично съдържа информация за спазване на едно от условията – те са от 1 до 4 – лично явяване, своевременно уведомяване, решение, връчено на лицето и т.н.

В самата ЕЗА вие сте видели, че тези въпроси са описани. Срещу алтернативите, посочени като възможности за реакция на а.те власти, ние нямаме попълнено нито едно квадратче. Тоест, дори и те не твърдят, че нещо е било свършено. Тогава, това е основание, което изисква отказ от изпълнение на Европейската заповед за арест.

Отделно от това, правилно първоинстанционният съд е посочил чл. 40, ал. 1, т. 5 от ЗЕЕЗА – престъплението е извършено изцяло или частично на територията на Република България или е извършено извън територията на издаващата държава-членка и българското законодателство не допуска наказателно преследване за такова престъпление, извършено извън територията на Република България.

Отделно от това, трябва да се съобразим и със Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за наказания лишаване от свобода или за мерки, включващи лишаване от свобода, в чийто чл. 29 се казва: „Когато е издадена Европейска заповед за арест за изпълнение на наказание лишаване от свобода или на мярка, включваща задържане и издирваното лице пребивава или се намира на територията на България или е български гражданин, компетентният съд може да реши да изпълни наказанието или мярката съобразно българското законодателство“. Иначе казано, ако има

нещо вярно в това, че И. Д. е участвал в пране на пари, когато деянието е извършено на наша територия, е нормално органите да са българските прокуратура и съд. Всичко останало би означавало пренебрегване на българския суверенитет и никакво уважаване на българската правораздавателна система, което се демонстрира от представянето на ЕЗА с такова качество, каквото вие виждате пред вас. С това нещо аз съм сигурен, че не може да се работи. Извън това, трябваше на няколко пъти да искате от австрийската прокуратура гаранциите по чл. 41 ЗЕЕЗА. Какво получихме първия път – някакво уверение, че еднопосочен билет до Виена ще бъде заплатен от а.те власти. Ние не кореспондираме с фирма „Ю. И.“, а уж с прокуратура в А.. Включително и това, което е дошло преди един ден в съда, аз мисля, че не върши никаква особена работа, защото то не се позовава на какъвто и да е текст от а. закон. И когато в представената пред вас европейска заповед за арест са забелязани толкова много нарушения на закона и толкова несъобразяване с нормативните актове, ние не може да бъдем сигурни, че а.те власти ще изпълнят задължението си и по отношение задължението за предаване на исканото лице обратно на българската държава. В заключение бих искал да кажа само това, че в европейската заповед за арест е споменат не един-единствен текст, на който се позовават за извършено престъпление, предвидено за санкциониране по тяхното законодателство, а още чл. 146, чл.147, ал.3, чл. 148 -втори случай, чл. 223, чл.224, чл.224а, чл.227. Съжалявам, обаче аз не зная какво гласи нито един от тези текстове от а.я закон и мисля, че ако искането беше прецизно, ние трябваше да имаме тези правни норми, но в превод на български език, за да може да се преценява за какво става въпрос. Или иначе казано, както е направил окръжният съд, дори и едно от нарушенията, допуснати при изготвяне на европейската заповед за арест да бъде взето предвид, изпълнението на тази заповед следва да бъде отказано, за което ви моля още веднъж.

АДВ. Е.: Уважаеми апелативни съдии, от името на нашия подзащитен И. И. Д. подкрепям изцяло доводите и съображенията, които бяха изтъкнати от колегата Й.. Считам, че почитаемият съд не следва да уважава доводите и съображенията, които са изложени в протеста на О. п. - П. и поддържани и днес от уважаемия представител на А. п. - П..

Само в допълнение искам да кажа нещо: това, което господин прокурорът е изтъкнал като сътрудничество по линията на споразумението от

Маастрих от 1992 г., принципът на доверие и колегата донякъде каза, че трябва да има доверие, но то не трябва да бъде сляпо. Поставям се на мястото на един прокурор или съдия от А., който ще се запознава с нашите материали, защото досега колегата Й. говореше за а.те. Той спомена за заповедта за задържане на лицето. Каза ви за механизма, как е следен. Никъде няма да кажат, а няма да отговорят и на него, че има наистина незаконно проследяване. То е реално, но не е законно. Това не може да стане по камерите на „П.“ за момента, които са разположени на автомагистрала "Т.". Тази тема е друга, но тя говори за методи и средства и за линията, не знам какви принципи цитира г-н прокурорът, но до тук останах с впечатлението, че целта оправдава средствата и второ, че прокурорът и всички страни, европейски, съединявайте се или обединявайте се. Прочитът на прокурора е един. Прочитът на съда трябва да бъде друг. Заповедта за задържане, погледнете, елементарно. Посочват адрес - колегата Й. го каза ул. „Г.“, еди-кой си номер. Тук нали е официален документ. Издадена е тази заповед за задържане на лице с позоваване на европейско законодателство от Р. А. пише: „община С., ул. „Г.о“ и така нататък. Ами този, който е съставил, той е от Раковски човекът. За него Г.о като чуе, той мисли, че е наблизо базата и селото. Това е само един щрих, ако някой започне да чете по-внимателно тези документи. И също искам да акцентирам на това, което колегата Й. каза за документи на прокуратурата, как ще ги чете а.ят прокурор. Ами ето го, пред вас е, то е по дело – ЧНД № ** на П. окръжен съд. Това е постановлението на господин – прокурорът № **., когато той задържа нашия клиент и пише в диспозитивната част за подлежащия на евентуално предаване еди-кой си „да бъде задържан за срок от 72 часа в ОС „Изпълнение на наказанията“, сектор „А.“, за времето от 12 ч. на 03.02.2023 г. до 12 ч. на 06.02.2023г. – ето го, пише го прокурорът това. След това следва, по факса бе изпратено и ние бяхме късно уведомени. Ние не отидохме случайно в ареста или в затвора да получи свободата си съобразно разпоредената от другия състав на Окръжния съд мярка за неотклонение „Домашен арест“, защото му изтичаше срокът и ние вярваме на прокурора. Ето доверието накъде води. Както сега един а. прокурор се иска може би той да вярва на българския прокурор, тукашният представител на българската прокуратура ви уверява, че там са безгрешни, трябва да има доверие. Трябва да се чете. Защото това е документът. А не прокурорът да ви изпраща по факса искането вече на 6-ти февруари, получено

е в регистратурата на съда в 14 ч. и 18 минути. И нас там ни държат и ни обяснявах, свързваха се с началници „ами няма как да го пуснем, станала е грешка“. Е каква е тази грешка? Нашите прокурори могат да правят грешки, нашите полицаи могат да правят грешки, а според представителя на П.та апелативна прокуратура, всичко, което е направено в А., то е на взаимно доверие, ние трябва да вярваме и съдът да не се доверява на нищо друго, освен на тази схема, която изтъкна прокурорът. Имало образувано досъдебно производство. Имало изяснена фактическа обстановка. Били посочени лицата. Бил посочен предметът на престъпление. И какво, това посочване ли е? Ами ако те посочат, както на нас са ни посочили тези документи, има ли нормален съд с трезва преценка на фактите. Навсякъде а.те власти пишат „обвиняемото лице“. Ние пишем „исканото лице“. Сега не знам това от преводача как е, що е, но как ще е обвиняем. Докъде може да стигнем, ако буквално следваме тези разпоредби, които господин прокурорът внушава, че било приоритет лицето да се предава на тази юрисдикция, където има образувано наказателно производство. Ама това не е етикет. Терминът „наказателно производство“, това дали било за обществено доверие престъплението, това дали има куп престъпления по австрийското законодателство, които ние не знаем какви са, не означава, че български гражданин трябва да бъде веднага задържан по този начин, с всички тези нарушения, които изтъкна и колегата Й. за адресна регистрация и други подобни и изпратен веднага на а.те власти.

Прозира и нещо, аз го споменах, при първото разглеждане на мярката за неотклонение по другото дело. Има явно някакво сътрудничество на високо ниво между държавите. Политиците си вярват, държавните глави и чиновниците си вярват, но аз мисля, че един съд, който и да било а., български или на друга държава, той трябва да бъде над всички тези шампи, лозунги, ако може да се каже, декларации и да изяснява фактите.

В този ред на мисли, аз изказвам мнението, че не следва да уважавате протеста и трябва да потвърдите определението на П. окръжен съд. Той действа правилно, защото принципът на правосъдната дейност, е че всяко съмнение трябва да се тълкува в полза на лицето. Той няма вина и формално е тук на тази подсъдима скамейка и вие трябва да решите от тази гледна точка, този казус, завърших.

ПРОКУРОРЪТ (реплика): От изложените от защитата аргументи не

намирам нито един, който позволява, поне според мен, приложение на закона в исканата от тях насока. Прави се, на първо място, произволен опит да се ограничи приложното поле на европейската заповед за арест, като се свързва единствено и само едва ли не с търсене на лицето за продължаване на започналото наказателно преследване. Едно лице се иска за предаване с цел осъществяване на наказателно преследване, като то може да бъде започнато тепърва. Подобно ограничение, каквото се опитва да представи на вниманието ви а. Й., не следва въобще от никаква законна норма, нито пък от Рамковото решение от 2002 г.

На следващо място, въпросът с местната компетентност, на първо място определено не може да бъде основание за отказ за изпълнение на европейската заповед за арест, а за промяна на компетентността. Но тъй като все пак бе поставено отново, въпреки, че бе разгледано пред първоинстанционния съд, отново ще повторя само накратко това, което беше разяснено тогава. Че процедурата е започнала по реда на чл. 42 ал.2 от Закона, което предполага развитие на производството именно в седалището на този съд, където лицето е задържано, за разлика от нормата на ал.1-ва, на която се опитва да се позовава съвсем неуместно, в конкретния случай, защитата.

Що се касае до твърдените нарушения във връзка със задържането, те нямат отношение към същността на това производство, ако се твърди да са налице такива, могат да изготвят съответните жалби до съответните органи. Но да се търси повод чрез тях, ако се твърди някакво допуснато нарушение от страна на органите, които са започнали задържането, да се дискредитира самата ЕЗА, е въпрос не на място.

Основанията за отказ са формулирани изчерпателно в закона и тези, върху които се опитва да се позова защитата в конкретния аспект, нямат такова приложение. Това, което е най-впечатляващо е, че се иска от вас, на първо място, да правите проверка за това дали а.те органи са спазвали реда за събиране на доказателства, вменен от явно а.я наказателен закон и да се прави оценка на аналитичната дейност на съответния а. орган. Очевидно е, че това е извън вашите възможности, просто защото такова правомощие не е вменено от специалния закон по отношение на вас. И най-малкото въз основа на упражняване на подобно правомощие да може да формулирате отказ за

предаване на лицето въз основа на европейската заповед за арест.

И на последно място, считам за неудачно позоваването на нормата на чл. 40, ал. 2 от ЗЕЕЗА. Тя касае съвсем различна процедура и тя е по отношение на лице, по отношение на което вече има наложена санкция, а не такова, което се търси за осъществяване на наказателно преследване. Тоест, изброените от адв. Й. подточки към тази норма определено не намират приложение в настоящата процедура.

ИСКАНОТО ЛИЦЕ И. И. Д. (за лична защита): Уважаема госпожо председател, уважаеми апелативни съдии, изцяло се придържам към казаното от моите защитници. И ще добавя от себе си. Да, действително трогателен е опитът на уважаемия прокурор да се позовава на европейски принципи на взаимност и т.н., за да компенсира по някакъв начин тези тежки пропуски, които са направили неговите колеги в А.. Но няма как да изляза от фактите. Тази заповед, която е предмет на делото днес, действително страда от тежки пороци. За да не ви отегчавам, към казаното от моите колеги, ще добавя, че е нарушено фрапантно моето право на защита. Първо продължавам да твърдя, че не е посочено и времето на извършване на престъпление. За мястото е безспорно – самите а. органи на прокуратурата твърдят, че не знаят къде е извършено, а сочат в същото време български банкови сметки.

В приложените към европейската заповед за арест описания, в описателната част виждате някакви дати в насипно състояние, които дори не са последователно подредени. Отделно от това се твърдят неща, които са неверни и неточни. Видно от приложените извлечения от банкови сметки, там се вижда, че всички преводи са правени по договор, а те твърдят, че са правени по споразумение, по пренос от сметки и т.н., тоест абсолютно некоректна информация, да не говорим, че има сбъркани и имена на а. граждани в тази информация.

Отделно от това, до ден-днешен действително не съм получил текста на тези обвинения, които се твърдят. Разбрах, че има някакво определение на а. съд, което също не ми е връчено. Така че аз съм въобще неинформиран относно това какво производство се води срещу мен, което е изискване и в самата заповед, както казаха моите колеги – а.и, няма нищо, че аз съм информиран, че съм запознат, а в същото време твърдят, че аз имам качеството на обвиняем. Те съдят обвиняемия Д., което е пълен абсурд. По-

фрапантно нарушение на правото на защита аз не съм виждал. Затова моля да оставите без уважение протеста на прокуратурата и да потвърдите като правилно и законосъобразно решението на П. окръжен съд, благодаря ви.

ДАДЕ СЕ ПОСЛЕДНА ДУМА НА ИСКАНОТО ЛИЦЕ:

Исканото лице И. И. Д.: Поддържам искането да оставите без уважение протеста на прокуратурата

Съдът обяви, че се оттегля на съвещание до 15:30 ч.

АДВ. Е.: Със съгласието на моя подзащитен, няма да мога да присъствам на обявяването на Вашия съдебния акт, поради ангажименти по друго дело.

ИСКАНОТО ЛИЦЕ И. Д.: Съгласен съм, не възразявам без а. Е. да се обяви решението на съда.

В 15:30 часа в съдебната зала се явяват:

Исканото лице И. И. Д. с адв. Е. Й..

За А. п. - П. се явява прокурор А. Я..

В залата присъства и съпругата на исканото лице - А. Б..

След проведеното тайно съвещание съдът обяви решението си, като разясни на страните, че не подлежи на обжалване и протест.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Съдебното заседание се закри в 15:37 часа.

Председател: _____

Секретар: _____